

Az ország egyik legjobb színésze úgy érzi, 65 éves korában eljött az idő, hogy visszavegyen a munkából. Huszti Péter úgy érzi, mindent eljátszott már a színpadon, amivel elmondhatta szeretett közönségének azt, ami benne volt, mostantól csak olyan dolgokkal szeretne foglalkozni, amivel még adni képes. Nem a fáradtság miatt teszi mindezt, hanem szeretne az eddigieknél is több időt tölteni a családjával: évtizedek óta hű társával, Piros Ildikóval, gyermekeivel illetve unokáival, a nyolcéves Erikkel és a nemrég született Jankával. Ráadásul júliusban tovább bővül a család.

- *Vélhetően élete legboldogabb napjait tudhatja maga mögött: 65. születésnapjára kapott családjától egy csodálatos kislányunokát...*

- Én is úgy érzem, elkényeztetet a sors. Jankánál szebb ajándékot nem kaphattam a születésnapomra. Talán ez a csodálatos kis jövevény miatt érzem azt, hogy bár komoly évszámot takar a 65 év, ám egyáltalán nem érzem ennyinek magam. Sőt, bevallom, az ötvenedik annak idején sokkal jobban megrázott. Jól esik az emberek érdeklődése, jó érezni még mindig a szeretetüket.

- *Miként fogadta a kis jövevényt nagyobbik unokája, a már nyolc esztendőes Erik?*

- Nagy izgalommal várta a születését, és nem is unokatestvérként, hanem testvérként tekint rá. Amikor arról beszélgettem vele, hogy a hölgyekkel mindig vigyázni kell, mert előbb-utóbb átveszik a vezetést tőlünk, férfiatól, szúrós szemmel

Az egykori Madáchosokkal arat sikert a sopr

Nyáron unokázi

rám nézett, és közölte: „Papi, na azt már nem!” Azért sikerült megnyugtatnom, ugyanis júliusban egy újabb kis jövevény érkezik a családba, aki a vizsgálatok alapján fiú lesz, így biztosítva lesz az erősebbik nem többsége családon belül. Sajnos egyelőre elég keveset tudok Erikkel lenni, de azt elhatároztam, hogy nyáron, az egyetemi elfoglaltságaim után mindent félreteszünk feleségemmel, Piros Ildikóval, és csak a családnak élünk.

- *Gondolom, Janka is szívesen alszik a nagypapa karjaiban...*

- Aludni szívesen alszik, de maximum Ildikó vagy a szülei karjaiban. Imádom az egész lényét, ám annyira pici, annyira törekeny, hogy még nem merem megfogni sem. Nekem csak a látvány marad egyelőre, de ahogy kicsit nagyobb lesz, ígérem, mindent bepötolünk egymással.

- *Addig azonban maradnak a dolgoz hétköznapiak, mint például a soproni színház, a különböző szerepei a Tháliában és a Játékszínpadon, illetve az egyetemi oktatás, vizsgáztatás. Honnan merít mindehhez energiát?*

- Én is úgy érzem, a mostani szezonban többet dolgoztam, mint amennyit elterveztem. Sopronba például kifejezetten Darvasi Ilona kérésére kerültem, miután kizárólag úgy vállalta el a színház igazgatói posztját, ha elvállalom mellette a művészeti vezetést. Örömmel mondtam igent, és erős társulat jött össze itt a hűség városában. Olyan művészek fogadták el hívásunkat, akikkel annak idején együtt játszottam a Madách Színházban, ám drámai színészekként kiszorultak az arcútváltáson átalakult teátrumából: Piros Ildikó, Bence Ilona, Pásztor Erzsébet, Laklóth Aladár, Vicián Ottó és Konecz Gábor. Nagyszerű bemutatókon vagyunk túl, és a Madách musicaljai után olyan műsortervet sikerült összehoznunk itt Sopronban, amit mindig is szívügyemnek tekintettem. Rengeteg magyar író – Tamási Áron, Örkény István, Görgy Gábor, Herczegh Ferenc, Máray Sándor, Móricz Zsigmond és Müller Péter – művét játsszuk, és az eddigi tapasztalatok azt mutatják, mindezt nagyon szereti a soproni közönség.

- *Jól érzem, hogy még mindig nem képes érzélem nélkül ki-ejteni a Madách Színház szóösszetételét?*

- Negyven éven át tartó szerelem nem múlik el sosem bennem. De bárki bármit mond, semmiféle konfliktus nem játszott szerepet a távozásomban. Viszont a profilváltás után, noha játszottam néhány musicalban, úgy éreztem, olyan színházakban akarok tovább dolgozni, ahol olyan dolgokat csinálhatok, amiben igazán hiszek, amelyek az életemet jelentik még most is, és ezekben tudok még mondani valamit az embereknek. Keserűséget csak amiatt érzek, hogy elvesztettünk egy óriási, gyönyörű drámai színházat.

- *Lehetett volna másként is, ha annak idején elfogadja Ádám Ottó örökségét, és beleül a Madách igazgatói székébe...*

- Csak én vagyok hibáztatható azért, hogy nem így lett, ugyanis egyszerűen visszaléptem a kinevezésem előtt, mondván, inkább játszani és rendezni szeretnék.

- *A Nemzeti Színház főigazgatói székében sem melegegett túlságosan meg: röpké egy hét után visszalépett. Azóta sem bánta meg ezt a lépését?*

- Nem. Annak idején Görgy Gábor kérésére fogadtam el a

oni színházban **Husztj Péter**
k a színészkirály

roppant megtisztelő felkérést, és azt kaptam feladatul, hogy teremtek hidat az egymást nem kedvelő táborok között. Aztán egy hét alatt kiderült számomra, hogy ez a poszt egyszerűen elviselhetetlen a számomra. Képzelve, bármikor cseengett a telefon az irodában, kizárólag politikai érdekek által vezérelt elképzeléseket kellett hallgatnom. Gyűlölöm a politikát, sosem érdekel, így egyszerűen lemondtam az igazgatói posztról. Azóta is meggyőződésem, hogy olyan ember nem állhat a Nemzeti élén, aki nem vesz részt így vagy úgy a politikában.

- *Sopronban nem kell ezzel foglalkoznia. Árulja el, hogyan bírja az állandó utazgatásokat a hűség városába?*

- Ebben a szezonban három előadást rendeztem, egy főszerepet játszottam, és természetesen művészeti vezetőként felügyeltem az összes színpadra vitt darabot. Szerencsére kivételes helyzetben vagyok a kollégákkal együtt, ugyanis Budapesten próbálunk a Fővárosi Művelődési Házban, ahol tökéletesen, díszletekkel együtt előkészítjük az előadást, majd a bemutató előtt egy héttel költözünk le Sopronba. Nekem egy kis lakást bérel a színház, míg a színész kollégáknak egy szállodában bérelnek szobákat.

- *Az egyetlen most végez az osztálya. Talált köztük olyan tehetségeket, akiket magával visz a hűség városába?*

- Szívesen vinnék többet is közülük, de sajnos a gazdasági háttér jelenleg nem olyan, hogy ezt megtehetném. Egyre kevesebb a bemutató, és idén már azzal is szembesülnöm kellett, hogy néhány embernek felmondott a színház, mert nem tudta kigazdálkodni a fizetését. De ha lesz lehetőségem, biztos, hogy egy-egy szerepre meghívok néhány most végzett tanítványomat.

- *Milyen tervei vannak a következő időnyre?*

- A soproni Petőfi Színházban Arthur Miller Édes fiaim című gyönyörű drámájának főszerepét játszom, ezen kívül két darabot rendezek. Görgey Gábor: Komámasszony, hol a stukker? című komédiáját, és március 15-re színpadra állítom Jókai Mór örökérvényű művét, a Kőszívű ember fiait, amellyel tanárom, Várkonyi Zoltán emléke előtt is tisztelgek.

- *Nagyon aktuális a kérdés: az eredeti mű kerül színpadra, vagy az új szeleknek megfelelően modernizált változatot láthat majd a közönség?*

- Nem vagyok híve a klasszikusok modernné való átirogatásának, ezért a dramaturg csak annyira fog belenyúlni Jókai művébe, amennyire az a színpadra állításhoz feltétlenül szükséges. Nem rövidíteni, átírni kell ezeket az örökbecsű irodalmi műveket, hanem az olvasást kell újra megszerettetni az emberekkel.

- *Ehhez Ön is hozzájárulhatna egy újabb kötetével...*

- Már tervezem a negyedik kötetemet, ugyanis a fejemben már sok minden forog ezzel kapcsolatban. Munkacíme is van már: Hosszú út porából, és a kötetben utazásokról, örömökről, bánatokról megfogalmazódott gondolataimat szeretném papírra vetni. Már kiadói érdeklődés is van rá. Most már „csak” meg kellene írnom.

- *Ezek szerint nyáron erre is szán időt?*

- Mindenképpen szeretnék, de ahogy mondtam: ez a nyár elsősorban a családé.

